Otava 2004

Místo děje: Otava z Radešova po Rabí
Časové období: 15. 5. 2004 – 16. 5. 2004

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: Členové Turistického oddílu MFF UK, výpis neuvádím, protože nás bylo dvacet.

Komu jinému, než Kvetoucí Pampelišce, vždyť je to ta nejlepší partnerka do lodi, jakou jsem mohl v životě potkat, a svůj názor už asi nezměním.

Úvod

Letošní voda dopadla podle mého soudu nadočekávání dobře. Pedro spravil za pomoci Velkého Grizzzlyho zavřené lodě a odhodlal se s námi po několika letech varování vyrazit na horní tok Otavy. Vody mohlo být trochu více i počasí mohlo být lepší, a i cvaknuvších se mohlo snad být více, ale to už bychom toho od života věru čekali příliš.

Sobota 15. května

Letos jsem se dohadů kolem jarní vody neúčastnil, nedostaviv se na dvě předcházející schůzky turisťáku. Můj příspěvek do diskuse tedy spočíval v tom, že jsem v pondělí poslal Kvetoucí Pampelišce SMSku, v níž jsem ji požádal, aby mne na vodu přihlásila s tím, že v lodi bych jel nejraději s ní a v autě nejraději s Aleškem už z Hostivaře. Obé se mi k mému potěšení splnilo. V odpovědi mi v úterý Kvetoucí Pampeliška sdělila, že máme klekací loď, z čehož jsem vyrozuměl, že zprávy o letošních plánech, tedy Otavě, se ukázaly jako pravdivé, což mi udělalo velikou radost.

Ve čtvrtek jsem tedy zavolal Aleškovi, abych se dozvěděl, že se k němu mám dostavit v sobotu ve čtvrt na osm. V pátek jsem si zaSMSkoval s Kvetoucí Pampeliškou, abych jí sdělil, že beru stan, ešus, vařič a čaj. Ona se mne ptala, jestli mám doma nějaký provaz na úvazy. Ke slovu *úvazy* neopomněla podotknout, že je to opravdu hrozné slovo, Kvetoucí Pampeliška jej totiž nemá ráda. Na to jsem jí odvětil kladně. Večer se mne ještě ptala, jaký si beru spacák, z čehož jsem se správně dovtípil, že pokud si budu brát letní, ona by si ráda půjčila můj zimní, jelikož předpověď počasí je všelijaká. Bylo mi pochopitelně ctí jí vyhovět. Na oplátku mi sdělila, že rozřezala svou starou karimatku a mám u ní tedy klekátko do lodi. Tím mne potěšila, jelikož jsem stál před podobným rozhodnutím. Rozřezávat svou první životní karimatku, kterou už mám nejméně patnáct let, by mi přišlo opravdu kruté. I Kvetoucí Pampelišku to stálo velké úsilí.

Také jsem se v pátek odpoledne pokusil upéct tvarohovou bábovku. Provedl jsem však technologickou chybu, když jsem do sněhu zamíchal příliš mnoho mouky a zbyly z ní cucky. Přesto ostatním kupodivu chutnala, nebo to alespoň říkali.

V sobotu ráno jsem si hodil na záda batoh a vyrazil k Aleškovi, kde jsem byl včas, abych mu ještě pomohl s lodí na střechu. Cestou do loděnice se ozývá ze střechy podivný rachot, jehož zdroj se nám nepodařilo zatím odhalit, ještě aby se tak v Aleškově lodi usídlil duch. V loděnici ještě chvíli čekáme, než přijede Velký Grizzzly s Davidem, Mirkou, Divokou Orchidejí a Kvetoucí Pampeliškou z koleje a hlavně s vlekem na lodě, půjčeným od Baďála. Sněhová Lilie nejede a Velký Grizzzly jede na lodi s Ninou alias Žirafou, která je opravdu velice vysoká a s níž se zná z kanoistiky. S námi v autě jede nakonec ještě Šuri, tak dlouho se rozhodoval, až mu nic jiného nezbylo. Na lodi jsme vyfasovali vesty i špricky.

Cestou se opět ozývají podivné rachotivé zvuky ze střechy, až kdesi za Strakonicemi Šuri sáhne za jízdy nahoru a zjistí, že je vydává popruh, který visí těsně nad střechou. Cestou máme dvě zastávky, první má být podle Pedrova popisu před Strakonicemi asi tři sta metrů za křižovatkou, ještě že k tomu podotknul, že je tam parkoviště a bufet, protože vzdálenost udal poněkud nepřesně. Na Velkého Grizzzlyho tu čekáme trochu déle a všichni se tu vrhli na svačinu. Další zastávka je v Katovicích u krámu. Je potřeba doplnit jídlo, které si ostatní na předešlé zastávce snědli. Po zmrzlině vyrážíme dál. Před Sušicí na sebe ještě počkáme a pak až do Radešova jedeme v koloně za sebou.

V Radešově zastavujeme a jdeme se podívat na most na řeku. Padají jisté návrhy, že bychom mohli jet až z Rejštejna, který je ještě o trochu výš, ale Pedro je v krátkém proslovu odmávne s tím, že je na to málo vody, cestou je jez, který se musí přetahovat, a vůbec to za to nestojí. Jmeme se tedy sundávat lodě a přebalovat si věci. Ptám se Kvetoucí Pampelišky, kterou loď pro nás vybrala, protože podle Sněhové Lilie je spolu s Pedrem a Velkým Grizzzlym spravovala. Kvetoucí Pampeliška však říká, že na spravování lodí přišla, až byly všechny spravené a uklizené v loděnici, o jejich kvalitě tedy nemá větší přehled než já. Nezbyde mi proto, než abych loď vybral sám. Zabírám červenou střelu, která je sice hrozně zaprášená, ale jinak je dobrá, má dokonce slabé molitany pod koleny, a ani do ní cestou neteče jinudy než okolo špricek, a tak si myslím, že jsem vybral dobře.

Potom už Pedro, Velký Grizzzly a ještě jeden řidič odjíždí za Sušici odvézt auta. Mezitím uviju Kvetoucí Pampelišce věneček z pampelišek na hlavu, ale ona z něj vůbec není nadšená, skoro by se dalo říct, že k němu cítí jistý odpor. Na hlavu si jej rozhodně nechce dát, a tak nakonec skončí na palubě lodi, kde vydrží až do večera. Kvetoucí Pampeliška jej potom hodí na tábořišti na strom. Kvetoucí Pampeliška se také chlubí svou novou větrovkou. Je krásně žlutá a je to pochopitelně ta nejlepší větrovka na světě. Kvetoucí Pampeliška rozhodně prováděla celý víkend důkaz tohoto výroku úporným tvrzením. V neděli odpoledne o tom již nemohl nikdo pochybovat. Také se s Kvetoucí Pampeliškou dohadujeme, kdo z nás pojede vzadu a kdo vepředu. Jelikož je nám to oběma celkem jedno, stříháme si s tím, že ten, kdo prohraje, si bude muset vybrat. To je věru krutý trest. Prohrává Kvetoucí Pampeliška, která stále není schopna se rozhodnout. Řekne mi tedy, abych řekl číslo jedna nebo dvě, což odmítnu s tím, že pak by to vlastně bylo moje rozhodnutí. Číslo jí tedy řekne Divoká Orchidej a podle toho vyjde, že Kvetoucí Pampeliška pojede vzadu. Na to jí hned upozorním, aby si nemyslela, že loď bude řídit zezadu ona. Naznačuji jí, že jí nebudu hlásit, kam má jet, ať se kouká na mě a řídí se podle toho, co vepředu dělám. Mimochodem, Divoká Orchidej jede na lodi se Šurim.

Pedro už je zpět a můžeme tedy vyrazit. Zašprickování se chvilku trvá, Kvetoucí Pampeliška má strach, že kdyby na to přišlo, nedostane se z lodi, na což jí hned několik z nás řekne, ať se nebojí, že se špricka uvolní, ani nebude vědět jak. Řeka je tu docela hezká, i když jsem čekal divočejší peřeje, zanedlouho se zastavujeme, abychom na sebe počkali. Dost dlouho čekáme na Velkého Grizzzlyho, ale ukazuje se, že se necvakli, jen jim dlouho trvalo, než se usadili v lodi. Velký Grizzzly si asi vzal málo oblečení, protože si půjčil druhou bundu Kvetoucí Pampelišky. Musím říct, že mi klečení v lodi přijde celkem pohodlné, také díky klekátku od Kvetoucí Pampelišky. Velkému Grizzzlymu však znovu opuchne kotník, na němž si udělal před měsícem výron, a tak mu to tak pohodlné nepřijde.

Na vodě se nic zábavného nestalo, nepočítám-li to, že háčci, mezi nimi i já, byli hned po první peřeji mokří až za ušima. Nikdo se necvakl, ach jo. Cestou se ptám Pedra, jestli bude v polovině cesty zastávka na svačinu, a on mi odpovídá, že určitě, bude prý rozdávat čokoládu a napitku. Ale jedeme už dost dlouho, aniž by se k něčemu podobnému schylovalo, a tak se ještě před zastávkou za jedním jezem s Kvetoucí Pampeliškou vyměňujeme. Kvetoucí Pampeliška je samozřejmě skvělá kormidelnice, ale přece jen bych si to chtěl taky vzadu zkusit. Jako háček je vždy Kvetoucí Pampeliška neuvěřitelně aktivní a neúnavně pádluje, přesto, že je Pedro jen těsně před námi.

Zanedlouho se zastavujeme na svačinu, kde skutečně Pedro rozdává povinnou čokoládu. Počasí bylo ráno celkem slunečné, ale pomalu se změnilo v oblačné až zatažené. Zatím však neprší. Potom pokračujeme dál k Sušici a za ní se zastavujeme na tábořišti. Mohlo by se zdát, že jsem líčení plavby trochu odflákl, ale ono se opravdu nic zvláštního nestalo, a protože jsme museli všichni dávat pozor na cestu, ani jsme nevedli žádný zajímavý rozhovor. Dvě věci bych vlastně mohl zmínit. Jednou jsou branky, které visely k naší radosti u tábořiště nad jezem. S Kvetoucí Pampeliškou jsme je samozřejmě projeli všechny. Druhou je sázka, kterou jsme s Kvetoucí Pampeliškou cestou uzavřeli. Už nevím, při jaké příležitosti, jsem totiž prohlásil, že kdyby se Kvetoucí Pampeliška snažila sebevíc, tak by nedokázala loď cvaknout proti mé vůli. Samozřejmě na klidné vodě a pokud bych o jejích pokusech věděl a byl na ně připraven. Vsadili jsme se tedy o margotku, protože jsem odmítl další sojový špalíček. Trochu se jí nelíbilo, když jsem to pak upřesnil, že budu vzadu, tak jsme sázku rozšířili na dvě, při jednom pokusu budu vzadu a při druhém vepředu.

Na tábořišti se dohadujeme, co se stane teď. Pedro nám nabízí dvě možnosti, z nichž prvou jednoznačně preferuje. První je tedy návrh, že bychom přespali tu a ráno bychom jeli dál po řece k Rabí. Nebo bychom se mohli vrátit do Radešova, přespat tam a ráno jet týž úsek jako dnes, nebo kdyby přišel v noci slejvák a přibylo výrazně vody, mohli bychom jet z Čeňkovy pily do Radešova. Necháváme tedy hlasovat a vítězí k Pedrově spokojenosti návrh první. Řidiči tedy vyráží pro auta. Velký Grizzzly převáží auto s vlekem z jednoho konce tábořiště na druhý. Nemůžeme s Kvetoucí Pampeliškou odolat a necháme se svézt stojíce na vleku. Kvetoucí Pampeliška si alespoň ověří, že její nová větrovka je opravdu větrovka.

Potom se převlékáme a ti šťastnější z nás si mohou stavět stany. My musíme ještě čekat, až přijede Alešek s mým stanem. Divoká Orchidej a Šuri nám vybrali krásné místo hned vedle nich. Pomalu se dává do deště, což je docela nepříjemné, když tu stále nemáme stan. Kvetoucí Pampeliška z toho má ale radost, protože i když jde zatím jen o slabé mrholení, obléká si ihned pláštěnku, kterou našla o Velikonocích[1] na Malé Fatře. Má teď radost, že si ji může vyzkoušet. Po chvíli Divoká Orchidej s překvapením zjistí, že se její stan válí u lodí spolu s čísi vestou. K vestě se přihlásí Lakmus, ale stan je opravdu Divoké Orchideje. Asi jí ho vyhodili z auta, než s ním odjeli pryč. Mezitím však místo, které si se Šurim vybrali, zabrali se svým stanem Žirafa a Velký Grizzzly. Stan Divoké Orchideje má trochu zvláštní konstrukci a v obalu jsou zabaleny repelenty, které tam nechal Index ještě od jejich cestování po Finsku. Stavba tohoto stanu se stává kratochvílí nejen pro Divokou Orchidej a Šuriho, ale i pro mne, Kvetoucí Pampelišku, Velkého Grizzzlyho a Žirafu. Kvetoucí Pampelišku jejich stan zaujme natolik, že se jí ani nechce odtrhnout, když může jít stavět náš stan.

Majíce postavené stany, naše další myšlenky se upínají k návštěvě hospody. Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí sice ráno prohlašovaly, že se místo toho budou učit, ale ačkoli věřím, že to myslely naprosto vážně, nedomníval jsem se ani na chvíli, že by k tomu skutečně mohlo dojít. Navíc je déšť čím dál nepříjemnější a komu by se chtělo být ve stanu. Šuri si chce před odchodem do hospody opéct buřta, říká, že nás zkusí potom najít. Mám sice jisté pochyby o jeho úspěchu v rozdělávání ohně a pečení buřta, ale je mu přáno. Divoká Orchidej prohlašuje, že nechce v hospodě jíst, a tak ji ještě necháme vyndat si chleba. Velký Grizzzly prozměnu nabízí z igelitové tašky ředkvičky, které si musíme umýt, což není úplně triviální, jelikož v dohledu neteče žádná pitná voda. Je tu sice kohoutek, ale zcela suchý. To, že jsou nedaleko záchody, se dozvíme až zítra.

Houknu ještě na Davida a Mirku, kteří mne, zalézajíce do stanu, žádali, ať je v pravou chvíli upozorním. Pedro nám poradil, ať jdeme k nádraží, že tam bývala hospoda. Jdeme tedy pomalu udaným směrem. U nádraží se opravdu hospoda nachází, ale je zavřená. Cestou k ní se bavíme s Divokou Orchidejí o kolech, ona mi sděluje, že na svém kole na jaře pouze namazala řetěz a jinak neví, co by na něm měla udělat. V Chotovinách prý sice mají jakéhosi mistra v cyklistice, který kola spravuje, ale její rodina s ním nemá příliš dobré vztahy. Také se shodneme, jak je to dobré, že máme tachometry, k čemuž se přidá i Kvetoucí Pampeliška, navíc podotkne, že ona toho zatím letos najezdila tak málo.

[1] Viz deníček *Velikonoce 2004*, pondělí 12.4. 2004 odpoledne.

Před zavřenou hospodou chvíli váháme co dál, ale zanedlouho se vydáváme dále do centra, stejně nevíme co s načatým večerem. Cestou ze zastavujeme u dvou dam u zahrádky, které nám říkají, že musíme jít asi dva kilometry do centra až k velkému komínu v dálce, kde je hospoda U smrku, kde ale nevaří, anebo ještě kus dál k jakémusi hotelu. Cestou si všímám, že Nina nemá ponožky, ale jen sandály, kterýžto dojem hned sděluji Divoké Orchideji s tím, že Nina určitě nastydne od nohou. Na to mi Divoká Orchidej řekne, že mluvím úplně stejně jako babičky. Ale jinak je Divoká Orchidej nemluvná, prý je ospalá. Možná je to tak lepší, protože dnes s ní mám den plný neporozumění. Už dvakrát se mi totiž stalo, že Divoká Orchidej něco řekla a já ji vůbec nepochopil. Vzpomínám si teď jen na jednu situaci, kdy jedla Kvetoucí Pampeliška sušenku a Velký Grizzzly vyjádřil obavu, že jde o jeho turistku[2]. To přišlo Divoké Orchideji tak směšné, že vyprskla smíchy. Vůbec jsem nepochopil, co je na tom směšného. Ona se mi to pokoušela vysvětlit s tím, že je to přece *tak absurdní*, že by v našem kolektivu někdo snědl jinému sušenku bez varování a požádání. Hmm, asi ano, ale zase tak vtipné mi to nepřišlo.

Míříme tedy do centra a cestou míjíme továrnu Solo Sušice, která má dva velké komíny, i když nevím, k čemu je na výrobu sirek potřebuje. Kvetoucí Pampeliška k tomu říká, že si původně myslela, že ty nápisy jsou Sokol s překlepem. I ten znak je prý trochu podobný. Teď jí teprve došlo, o jaké Solo jde. K tomu myslím také říká, že její babička je na jedné etiketě na sirkách, ale prý ji nemohla najít, aby jim ji ukázala.

U smrku[3] opravdu nevaří a v hotelu opodál mají prozměnu uzavřenou společnost. Jakési setkání po padesáti letech. Cestou nachází Velký Grizzzly na ulici dva gumicuky, které sice sebral, ale pak je pověsil na plot. Odnesl jsem si je tedy nakonec já, protože gumicuky se mohou vždycky hodit. Kus dál konečně nacházíme hospodu, kde je otevřeno, není tu uzavřená společnost a dokonce tu i vaří. Vměstnáme se k jednomu stolku a objednáváme si pití. Ceny jsou celkem přiměřené, ale číšník nás hned varuje, že příprava jídel jim trvá vzhledem k návalu asi hodinu. Co se dá dělat. Po chvíli si tedy objednávám smažák, Divoká Orchidej brokolicovou polévku, David pstruha, Mirka jakousi zapečenou brokolici, která byla překvapivě dobrá, a Velký Grizzzly s Kvetoucí Pampeliškou napůl pizzu. Velký Grizzzly odmítl olivy a nivu, a tak si museli dát jen se sýrem a rajčaty.

Mezitím kolem nás prochází Pedro s několika dalšími, ale hned zase vycházejí ven, protože je toto zařízení příliš nenalákalo. Hned vedle záchodů je kuželna, což v několika z nás vzbudí touhu zahrát si kuželky. Strháváme svým nadšením ostatní a tak si jdeme na hodinku zakoulet, to je asi tak doba, po kterou musíme čekat na jídlo. Chvíli trvá, než se rozdělíme do týmů, Velký Grizzzly nás rozpočítá, jsem v týmu s ním, Mirkou a Davidem, zatímco Divoká Orchidej, Kvetoucí Pampeliška a Žirafa hrají proti nám. Asi po dvou kolech upřesňujeme, že tým, který vyhraje, koupí druhému pohár. Hraji něco podobného poprvé, a tak není divu, že většina mých ran jde úplně vedle. Ale občas se mi podaří se trefit. Ještě že máme Velkého Grizzzlyho, který boduje zdaleka nejvíce, ačkoli nemohu přejít bez povšimnutí Mirčin heroický hod, jímž srazila hned osm kuželek. Největší silou protivníka je asi Žirafa, ale přes její snahu se nám nakonec podařilo vyhrát.

Divoká Orchidej má polévku přece jen dřív než my, ale poté, co dohrajeme už nečekáme dlouho, než nám donesou jídlo. Po jídle se ptá Velký Grizzzly každého na číslo a po provedení magické operace vybere pohár. Hned ho také zavrhne, protože je s oříšky a Nina je na oříšky alergická. Nakonec přece jen nějaký pohár vybere. Já si objednám ještě takovou zmrzlinovou kouli, tu, již jsem si vybral, nemají, ale číšník mi nedává šanci vybrat si jinou a jde hned po sdělení této informace pryč. Kvetoucí Pampeliška mi slíbí, že až tu kouli ochutná, bude mi večer vyprávět pohádku. Pohádka má být *O padišáhovi a ševci, na kterého spadl dům* a vyprávěl jim ji prý Velký Grizzzly cestou v autě. Hned si o ní začnou povídat a sdělovat si závěrečnou větu. Na to si musím zacpat uši, protože jinak bych potom nebyl překvapen.

Mezitím se venku docela rozpršelo, a tak si na cestu zpátky beru pláštěnku i já. Divoká Orchidej má stejnou pláštěnku jako já, ale má mnohem hezčí barvu, totiž khaki. Cestou zpátky se pokouším vzpomenout, jestli jsem měl tu pláštěnku na Silvestra. Ptám se na to Divoké Orchideje, ale ta si také nevzpomíná. Kdyby ano, byl by to totiž býval skvělý hábit pro úvodní večer[4]. Potom se s Divokou Orchidejí bavíme o Harrym Potterovi, kterého jsem teď začal číst a musím uznat, že je to docela hezké. Taky se bavíme o Nekonečném příběhu.

Docházejíce ke stanům, otočí se na mne ještě Divoká Orchidej a ptá se mne jako rosničky, jaké bude zítra počasí. Prohlásím, že v noci bude pršet, ale zítra přes den už ne, ačkoli nebude úplně slunečno, spíš oblačno až zataženo. Takto dojdeme pomalu až ke stanům, kde si jen vyčistíme zuby a můžeme zalézt do postele. Kvetoucí Pampeliška si však zuby nevyčistila, protože prý nemohla najít kartáček, a když jsem jí navrhl, že jí půjčím svůj, už se jí nechtělo ven. Nechápu, jak může usnout s nevyčištěným chrupem. Pohádka je vážně pěkná, nejdůležitější je poučení, které vyzní přibližně v následujícím smyslu: „Spadne-li ševci na hlavu dům, přijde padišáh o hlavu.“

Neděle 16. května

[2] *Turistkou* je zde samozřejmě míněn druh sušenky.
[3] Nebo Usmrku, jak soudí Velký Grizzzly.
[4] Kdo četl deníček *Silvestr 2004*, jistě ví, co mám na mysli. Také jistě ví, jak citlivé téma pro nás Harry Potter je.

Myslím, že bych se měl dát k metereologům, protože v noci skutečně pršelo, ale ráno ustalo a za celý den se bude oblačnost spíše rozpouštět. Má včerejší předpověď tedy opět vyšla. Ráno je celkem příjemné, navíc v řece přibylo vody, branky, které byly včera všechny nad vodou, se dnes se stoupajícím Sluncem noří čím dál hlouběji pod hladinu. Kvetoucí Pampeliška je z nás dvou aktivnější, musí si totiž dojít do auta pro snídani v podobě povidlových buchtiček. Když už stojí, rozvěsí naše věci na vlek, aby trochu usychaly. Mezitím postavím vodu na čaj, to totiž mohu udělat, aniž bych opouštěl vyhřátý spacák. Kvetoucí Pampeliška jde potom snídat zpátky do stanu, poté, co rozdala pár buchtiček po okolí. Má totiž obavu, že sní-li buchtiček příliš mnoho, bude tlustá, ačkoli dle mého mínění jsou její obavy zcela liché.

Divoká Orchidej se pak jde nasnídat k nám a dává mi ochutnat tofu salám, který mne tedy moc nenadchl. Během toho za námi přijde Alešek, aby si nás mohl vyfotit, jak koukáme ze stanu. Také se tu mihne Šuri, aby nám zkontroloval čaj, pro nějž však má jen slova kritiky. Poté se už opravdu balíme a vaříme ještě čaj do termosky. Když odjedou auta, jdeme se Šurim a Kvetoucí Pampeliškou k nedalekému železničnímu mostu, protože je napadlo, že by jej mohli zkusit přejít po jeho spodku zespodu. Šuri to chvilku zkouší, ale moc mu to nejde, a tak to vzdává. Kvetoucí Pampeliška se nebyla schopna vyškrábat ani na pilíř a já se ani o nic nepokoušel, protože pokud by to nepřelezl Šuri, nepodařilo by se to zajisté ani mně.

Hned za mostem je jez se šlajsnou, k níž se právě blíží Pepa s Lakmusem na lodi. Chtějí ji totiž sjíždět na bočáka. Chvilku je pozorujeme, ale moc se jim to nedaří a hned pod jezem jejich loď zaujímá pro jízdu nevhodnou pozici. Chvilku činím před Kvetoucí Pampeliškou významné poznámky, až i ona zatouží zkusit si to taky. Měla jen obavu, jestli pak bude mít dost suchého oblečení. Půjčím jí tedy kraťasy, které mám mokré ještě ze včerejška. Potom si sedneme do lodi. Kvetoucí Pampeliška má trochu strach se zašprickovat, protože neví, jestli by pak vypadla. Pokouším se ji opět uklidnit, že z toho nemusí mít obavu, ale nevím, jestli to na ni zapůsobilo.

Při prvním pokusu jsem vzadu a Kvetoucí Pampeliška vepředu. Blížíme se pomalu k jezu a Kvetoucí Pampeliška neustále opakuje, že se bojí, že se určitě cvaknem a tak, ale kupodivu se nám to podařilo sjet celkem úspěšně, jen nás to trochu zalilo. Tím jsme to Lakmusovi s Pepou ukázali a měli jsme asi skončit, protože pak by jim nezbylo než nás obdivovat. Taky mne těší, že tu už Pedro byl a viděl i náš úspěšný pokus. Ale nám na obdivu ostatních nesejde, a tak jsme učinili ještě dva neúspěšné pokusy, při nichž byla vzadu Kvetoucí Pampeliška. První jsem zkazil já, protože jsem se málo vyklonil z lodi. Druhý zkazila spíš Kvetoucí Pampeliška, myslím, že stejným způsobem. Alespoň si Kvetoucí Pampeliška vyzkoušela, že z lodi lze vypadnout, i je-li do ní člověk zašprickován. Napoprvé si musela pomáhat rukama, ale na podruhé už věděla, že se stačí trochu vzepřít na nohou a šlo jí to v pohodě. Jen já jsem si při tom kapku sedřel stehna o loď. Potom se to podařilo sjet i Pepovi a Lakmusovi, za což byli odměněni zaslouženým potleskem a ovacemi obecenstva. A tím už naše cvičení končí. Máme z něj oba s Kvetoucí Pampeliškou radost, stálo to určitě za to.

Ještě si dáváme teplý čaj, do nějž si Kvetoucí Pampeliška nechává nalít od Hanky trochu rumu[5]. A můžeme se pomalu dobalit a vyrazit k Rabí. Nejprve to vypadá, že by mohla Divoká Orchidej sjet k jezu se Šurim. Vlevo od šlajsny jde sjet celkem bez problémů a nebezpečí, jen by to zalilo trochu háčka, čemuž se chce Divoká Orchidej vyhnout, a tak samotné splutí by nechala na Šurim. Nechává mi tedy foťák, abych je vyfotil, ale nic z toho není. Alespoň vyfotím Velkého Grizzzlyho a Ninu. Divokou Orchidej se Šurim pak vyfotím na řece, i když je musíme dohánět, protože nám ujeli, než jsme stačili nasednout do lodě. Cesta do Rabí probíhá pohodově. Nechám Kvetoucí Pampelišku vzadu, alespoň nemusím nic dělat a mohu si občas pískat na píšťalku. Cestou napůl soulodíme s Velkým Grizzzlym, Ninou, Divokou Orchidejí a Šurim a povídáme si.

Rabí je však nedaleko, a tak jsme za chvilku u konce naší cesty. Zatím se udělalo docela hezky, sice jsou ještě mraky, ale není to tak hrozné a svítí na nás i sluníčko. Vytíráme lodě, ještě včera ráno byla ta střela, na níž jsme jeli, neuvěřitelně špinavá, trochu jsem ji před jízdou otřel, ale teprve dnes je po ranním tělocviku opravdu ze všech stran dobře umytá. Pomalu se balíme a poté, co se vrátí všechna auta, zeptá se nás Pedro, jestli chceme jít nahoru na hrad. Většina se vyjádří souhlasně. Naložíme tedy lodě a chystáme se odjet nahoru k hradu. Velký Grizzzly ještě před odjezdem řekne Pedrovi, že on ještě pojede zpátky na tábořiště, protože na něm zapomněl boty. Snažím se holkám navrhnout, že aby si nemusel Velký Grizzzly zajíždět, mohou si na chvilku posedat do jiných aut, ale tak dlouho nad tím váhají, až tu nezbydou žádná auta, do nichž by si sednout mohly.

Nahoře je pouť, a tak nám chvilku trvá, než se nám podaří najít místo na zaparkování. Mezitím se dostanou Kvetoucí Pampeliška s Ninou nahoru k hradu, Divoká Orchidej jela s Velkým Grizzzlym, protože se jí dovnitř nechce. Taktak holky doběhnu, ještěže Pedro zahlédl žlutou větrovku Kvetoucí Pampelišky. Alespoň mohu Kvetoucí Pampelišce splatit igelitový pytel tím, že jí koupím lístek. Hrad je stále stejně pěkný. Shora vidíme, že před branou už sedí Velký Grizzzly i Divoká Orchidej. Zamává mi však jen Velký Grizzzly, Divoké Orchideji se asi nechce kvůli tomu vstávat. Když jsme venku, jdeme všichni pomalu dolů k pouti, kde čekáme, až vylezou z hradu ostatní, hlavně Alešek, s nímž jedu v autě. Mezitím si koupíme s Kvetoucí Pampeliškou turecký med

[5] Aha, my už jsme vlastně v EU, tak tedy tuzemáku.

a Divoká Orchidej kokosový suk. Potom hrajeme na šlapanou. Kvetoucí Pampeliška, Divoká Orchidej a Velký Grizzzly si jdou odskočit a pak jdeme zjistit, že Pedro a Lakmus už odjeli. Když se vrátíme zpátky na náměstíčko, zahrajeme si ještě na šlapanou, než se Velký Grizzzly s holkami rozhodnou, že pojedou do Prahy, to už přichází i Alešek, a tak můžeme jet.

V Praze už jen složíme lodě, na Velkého Grizzzlyho musíme chvilku čekat, protože se stavoval pro benzín a s tím vlekem přece jen nemůže jet tak rychle. Ještě Pedro spočítá peníze a vyžádá si od kazdého sto dvacet pět korun a pomalu se rozjíždíme. Alešek mne odvezl až skoro domů, což mi udělalo radost, a tím pro mne skončila další jarní voda. Letos se akce vydařila i podle Pedra, soudě podle mejlu, který rozeslal v pondělí a v němž nám sdělil, že se mu to líbilo a že všechno proběhlo v pohodě. Tak to mám samozřejmě taky radost.